

Pihécske kalandja

A kis tollpihe a dunyhából hullott ki, miközben a hatalmas, hófehér ágyneműdarab az udvaron süttette hasát a nappal, a gazdasszony jóvoltából. A pihécske teljesen váratlanul pottyant ki a dunyhából. Mindez akkor történt vele, miközben az ágyneműt a kötélre terítették, és előtte alaposan felrázták.

Elesettnek, elárvultnak érezte magát társai nélkül. Bezzeg, amikor még együtt szorongtak odabenn a nagy dunyahásban, mennyit veszekedtek. Sosem volt egyetértés közöttük, a helyszűke miatt, kénytelen-kelletlen egymáshoz préselődtek. Némelyikük összesodródott, egy másik a bóbítóját veszítette el, de akadt olyan is, amelyik kettétört a többiek súlya alatt.

A tollacska éppen fellélegzett, hogy kiszabadult a tömegből, amikor hirtelen feltámadt a szél, és a fűből a levegőbe emelte. Megpörgette, durván lökdöste, össze-vissza forgatta, úgy megszedítette, hogy szinte már azt sem tudta, hol van.

Szembezállni nem tudott a széellel, mert az sokkal erősebb volt nála. Úgy tűnt, akarata ellenére felrepíti a magas égbe. A tollpihe nem akart elszakadni az anyaföldtől, ezért azon igyekezett, hogy valamiben megkapaszkodhasson.

Amikor a szél egy pillanatra elállt, hogy erőt gyűjtsön, s a levegőből jókorát szippantva, még jobban tudjon fújni, a tollacska kihasználta az alkalmat. Lenézett a földre, hogy hová is pottyánhatna hirtelenjében, amikor hófehér, puha, borzas gömböket pillantott meg közvetlenül maga alatt, amint jobbra-balra billegve, sorban, szépen egymás után totyogtak. Az egyik végükön valamiféle sárga színű kinövést viseltek, és menetelés közben furcsa hangokat bocsátottak ki magukból, olyasfélét, hogy gá, gá, meg gi, gá, gá. Egy életem, egy halálom, gondolta a tollacska, és mielőtt a szél hatalmas mellkasából orkánszerűen előtört volna a levegő, a mélybe vetette magát.

Az egyik puha, borzas halomra esett, így sérülés nélkül megúszta. Körülnézett, és látta, amit a magasból nem tudott megállapítani, hogy tulajdonképpen barátok közé került. Ugyanolyan fehér tollacsokák alkották a borzas gömböt, mint amilyen ő maga is volt, annyi különbséggel, hogy a többiek szorosán oda voltak tapadva a fehér gömb felületére. Bebújt a biztonságos tömegbe, és amitől régen annyira szenvedett, most annak minden előnyét kiélvezte. A szél ugyanis hiába fújt olyan rettenetesen, kereste, kutatta, de nem találta meg a társai által elrejtett kis pihét.

Amiért elbújtatták, a tollacska hálából sokat mesélt új barátainak arról, miként is folyt az élete korábban, előrevetítve, hogy ha jól viselkednek, egyszer majd ők is bekerülhetnek egy szép, fehér, dunyhába...